

Mennesker mødes, og sød musik opstår

Af **Torben Weirup** tow@berlingske.dk

Et godt omslag sælger en bog. Et bevidst kedeligt omslag kan appellere til et segment af læsere, der synes, de er særligt seriøse. En anden type – som dagens – signalerer, at de fortæller en sød historie, der måske er eskapistisk underholdning. Og hvad så? Mød veterinærpsykiateren Camilla på 25. Både hendes venner og hun selv synes, at nu er det på høje tid at finde en mand. Nytårsaften vedtager de et forsæt om, at nu skal det være inden et år. Hun er sød og kærlig og god mod dyr, fortæller omslaget, så det skulle ikke være et problem.

SuccesRomanerne var en populær serie, der udkom i perioden 1959-89. Men med en ny udgivelsesrække forsøger forlaget Griffle med en opdateret serie, hvor personerne ikke længere tager færgen over Storebælt og bruger datingapps i deres bestræbelser på at finde den eneste ene: »Gerne håndværker. Han skal have styr på sin stil og være romantisk. Typen, der husker din fødselsdag, giver dig komplimenter og sådan.«

Om det lykkes for Camilla at realisere sit nytårsforsæt med tidens nye muligheder for at møde mennesker, og der opstår sød musik, skal ikke røbes. Heller ikke om søde Camilla med det kærlige greb på hunde også får domesticeret sin mand i pagt med tidsånden nu om dage. Det ligger egentlig også uden for den romantiske fortælling, bogforsiden lægger op til.

**Omslag til
Birgitte Amalie
Thorns:
En mand til
Camilla**

★★★★☆

OMSLAG

**Inden det hele
går op i
snapchat og briller**
Torben Munksgaard, aktuel
med romanen »Johns saga«.

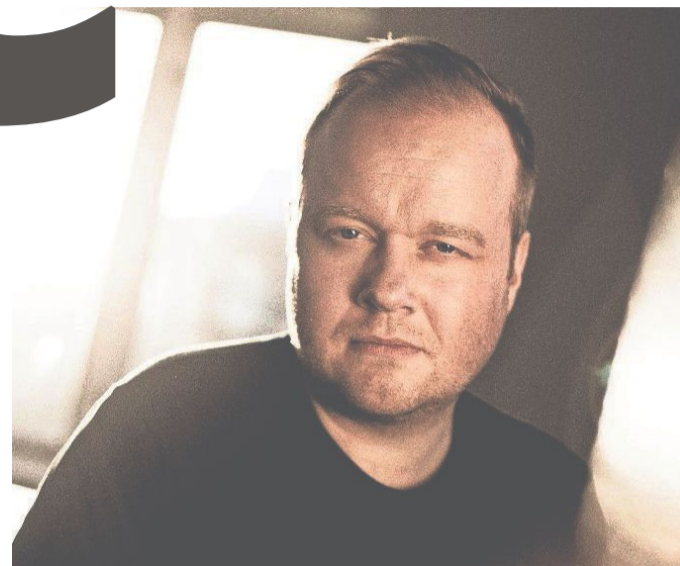

Foto: Lærke Psselt

Med din nye roman har du fundet din indre pensionist frem og skriver om John på 75. Hvad er han for en mand?

»John er en helt almindelig pensionist på 75. Han har tidligere arbejdet som gørtler – et fag, der stort set ikke findes mere – og på sine gamle dage er han begyndt at føle, at ungdommen har overtaget verden. De fylder i hvert fald meget, og dertil kommer, at John meget pludselig mister sin kone og af samme grund føler sig mere alene end nogensinde. Han forstår ikke sine børn og børnebørn, og – værst af alt – de forstår ikke ham. Ensomheden etablerer sig mellem ham og verden, og han føler, at det eneste sted, han kan søge tilflugt, er i fortiden. Lige indtil han beslutter sig for at konfrontere sin samtid i form af et aldersoprør.«

•••

Hvorfor skal vi læse en roman om en sur, gammel mand?

»Fordi vores samfund er skabt af sure gamle mænd – og kvinder naturligvis. Vores samfund er skabt af dem, vi i dag sender på plejehjem. Så for at forstå os selv og de værdier, vi lægger til grund for vores liv og fremtiden, tror jeg, det er vigtigt at kende og respektere dem, der kom før os. Inden det hele går op i snapchat og briller. Og så sur er John nu heller ikke. Han er mere melankolsk. Og trist.«

•••

Du har dedikeret bogen til dine bedsteforældre. Hvorfor det?

»Fordi jeg synes, det er en bog, der på mange måder forsøger at bygge bro mellem generationerne – dels ved at kritisere den kløft, der ef-

terhånden er opstået mellem de helt unge og den ældre generation, dels ved at understrege, hvor stor en betydning slægten har for den, du er. Og derfor dedikerede jeg bogen til min egen slægt. Og læg i øvrigt mærke til, at min mormor hedder C.V. Jørgensen.«

•••

Hvad har været din seneste store læseoplevelse?

»Det var at læse de sagaer, som gav noget af inspirationen til »Johns saga«. Min bog er ganske vist en moderne roman og minder ikke meget om de oprindelige islændingesagaer, men der er alligevel noget, som jeg synes går igen. Skæbnens allestedsnærværende rolle, de magisk-realistiske greb med forudsigelser om død og undergang og ikke mindst de originale personkarakteristikker har været til stor inspiration i arbejdet med min bog, og jeg kan anbefale alle med hang til store dramaer at kaste sig over f.eks. Gisle Surssøns saga. Den fortælling har nærmest det hele.«

•••

Hvilken bog, du har læst, har betydet mest for dig som forfatter?

»Der er mange, der har haft stor betydning for mig, men en af de første, som gav mig lyst til selv at skrive, var John Fantes »I støvet« (»Ask the dust«). Hans beskrivelser af menneskelig stolthed og stræben er helt eminente, synes jeg, og jeg følte mig forstået af en person, som jo slet ikke kendte mig. Det er det, gode bøger kan – skabe et fællesskab mellem mennesker, som aldrig har mødt hinanden i virkeligheden, kun gennem en fortælling.«

PENNEN I KØDET